

ších soudů, že žalovaní nenajali z bytu žalobkyně (vlastnice domu) komoru a komoru na náradí, že tedy nenajali celý byt. Žalovaní sice tvrdí, že žalobkyně pronajala jim celý svůj byt, připouštějí však sami, že v části bytu uložila si nábytek, a tím sami své tvrzení vyvracejí. Podle § 31 (1) čís. 2 zákona na ochranu nájemníků nevztahuje se ochrana nájemníků v obcích s méně než 2.000 obyvateli na části bytu vlastníka domu, které byly pronajaty po 1. květnu 1924. Toto ustanovení bylo pojato po prvé do zákona ze dne 25. dubna 1924 čís. 85 sb. z. a n. Z materiálů k zákonu tomu jest patrno, že bylo účelem tohoto zákoného předpisu povzbudit vlastníky domů v menších venkovských obcích, by, nejsouce vázáni zákonem o ochraně nájemníků, zejména pokud jde o výpověď z bytu, pronajímali postradatelné části vlastního bytu učitelům a jiným osobám (rozh. čís. 7692 sb. n. s.). Nesejde na tom, že žalobkyně v době pronájmu bytu na jaře 1928 bydlela v K. ve společné domácnosti se svým manželem, když je zjištěno, že až do listopadu 1927 bydlela sama bez manžela ve svém bytu v S., a když tam při svém odchodu do K. zanechala ve dvou komorách svůj nábytek a peřiny, dávajíc tak zřejmě na jevo, že si vyhrazuje užívání této části bytu, což pak osvědčila tím, že se podle zjištění prvního soudu zase dne 27. dubna 1933 do S. vrátila. Zjištěno jest též nižšími soudy, že obec má méně než 2000 obyvatel, a právem tudíž usoudil odvolací soud, že na vypovídaný byt, který jest jen částí původního bytu vlastnice domu, se podle § 31 (1) čís. 2 ochrana nájemníků nevztahuje.

Čís. 13424.

Pro oprávnění dlužníka k rekursu proti rozvrhovému usnesení jest rozhodujícím jen, zda by podle knihovního stavu dlužník úspěšným oprávněným prostředkem pro sebe něco vyzískal z rozdělovací podstaty, nikoliv, že by se tento prospěch týkal jinakého jmění dlužníka.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1934, R II 113/34.)

Proti usnesení, jímž bylo rozvrženo nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, podal rekurs dlužník. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs dlužníkův.

D ů v o d y :

Dovolací rekurs čelí k tomu, by změnou napadeného usnesení částka přikázaná na pohledávky Dr. Ericha R-a, Julia Z-a a Josefa S-a byla po uvolnění přikázána na další knihovní pohledávku Karla R-a a nikoliv jako hyperocha dovolacímu rekurentu a dlužníku. Nestane-li se tak, neutrčí tím dovolací rekurent újmy a nemůže újmu tu odůvodňovati ani tím, že knihovní pohledávka Karla R-a jest i osobním dluhem dlužníka, jenž by byl jako takový onou změnou napadeného usnesení zmenšen, neboť rozhodujícím jest jen, zda by dlužník úspěšným oprávněným prostředkem pro sebe něco vyzískal jen podle knihovního stavu z rozdělovací podstaty, nikoliv kdyby prospěch ten se týkal jinakého jmění dluž-

níkova. Byť by tedy i šlo o rekurs vytýkající porušení nutících pravidel §§ 210, 216 a násl. ex. ř., jenž jinak jest přípustný, není ze shora uvedených důvodů přípustným a bylo proto rozhodnuto jak se stalo.

Čís. 13425.

Úprava pachtovného při zemědělských pachtech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Při počítání výměry zemědělské půdy s hlediska § 7 vl. nař. (do 250 ha) nemůže přijíti v úvahu jen výměra každého jednotlivého hospodářského celku zvlášť, ani jen výměra pachtovaného celku, nýbrž součet veškeré zemědělské půdy, na které pachtýř hospodáří bez rozdílu, zdali ji má spachtovanou, či je-li to půda jeho vlastní.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1934, R II 120/34.)

Jan K. hospodařil na vlastních pozemcích ve výměře 189 ha a na pozemcích, spachtovaných od W-a ve výměře 159 ha. Soud první stolice přiznal Janu K-ovi nárok na úpravu pachtovného ze dvora L. podle § 7 vl. nař. ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n. Rekursní soud nevyhověl odpůrcovu rekursu. Důvody: Vývodům rekursu, pokud se opírá o výklad ustanovení § 7 cit. vlád. nařízení, nelze přisvědčiti. Nemůže sice pochyby býti o tom, že úmyslem bylo chránit pachtýře hospodářsky slabší. Než soud může při výkladu tento úmysl uskutečňovati v jednotlivých, v nařízení tom upravených případech jen potud, pokud byl úmysl ten pro ten který případ v nařízení také skutečně vysloven. Úmysl ten nebyl v nařízení vysloven ve všeobecných ustanoveních §§ 8—14, nýbrž jen pro jednotlivé případy uvedené v §§ 1—6 a 7, a to pro každý z případů těch způsobem jiným. V případě § 7 vlád. nař. se tak nestalo jinak, než že výměra zemědělské půdy, které úprava při hospodářských celcích v pachtu jsoucích týká se může, nesmí přesahovati 250 ha. Není tu žádného ustanovení ani v nařízení samém, ani žádných zmínek v důvodové zprávě, ba ani ve výkladech dosud k nařízení tomu vydaných, že by, pokud jde o pachtu hospodářských celků, bylo zamýšleno ještě další obmezení takové, jakž byla uvedena pro případy §§ 1 a 6. Vždyť právě ustanovení § 1 a § 6 nasvědčují tomu, že původci nařízení dovedli rozeznávati mezi půdou vlastní a spachtovanou, dovedli obmeziti případy nařízení podrobené požadavky vlastního hospodaření, hlavního zdroje důchodu ze zemědělství, určitého poměru výměry vlastní půdy k půdě spachtované, jest tedy míti za to, že v případech § 7 zcela vědomě jako jediné obmezení byla uvedena výměra zemědělské půdy 250 ha, při čemž podle doslovu § 7 nemůže býti pochyby o tom, že jde o zemědělskou půdu patřící k spachtovanému hospodářskému celku. Soud nemůže svým výkladem klásti libovolná další omezení, stejně jako na příklad v případech § 1 téhož nařízení nemůže klásti požadavek, by šlo o pachtýře hospodářsky slabé, ač mohou býti případy, že hospodářsky jinak dosti silní jednotlivci mohou si sami se svou rodinou obdělávati spachtované pozemky malého rozsahu.